

Are Extreme Challenge firar 11 år!

De första multisporttävlingarna, Coast To Coast och Southern Traverse genomfördes för ca 25 år sedan av traditionella triatleter i Nya Zeeland. De som vanligtvis höll på med triathlon-grenarna simning, cykel och löpning var nyfikna på vad som låg utanför stan. På många sätt liknar den Nya Zeeländska naturen vår egen hemma i Sverige. Vi har en oerhörd potential som multisportnation, en tradition av allemansrätt som gör det tacksamt att röra sig ute i naturen. Vi har också som barn lärt oss att umgås i naturen på ett naturligt och ödmjukt sätt.

När Erik och James satte sej ner första gången var Multisport ett okänt begrepp i Sverige. Visst grenar som paddling, löpning och Mountainbike skulle helst ingå, så såg det ju ut i James hemland Nya Zeeland, men i vilken ordning och var? Det enda vi var säkra på var att Åreskutan topp skulle passeras från något håll och att Åre by var ett passande ställe för grenbyten. Efter timmar på cykel, i kajak med löparskor och framför kartor kände vi att den ena pusselbiten efter den andra föll på plats. 1996 gjorde tävlingen sin entré och har sedan dess lockat deltagare från både Sverige och andra länder 10 gånger.

För den som missat vad ÅEC är, kommer här en kort sammanfattning om tävlingen som samlar den nordiska multisporteliten och en stor mängd motionärer. Dom är i Åre för att kora den individuellt starkaste atleten, den mest samspelta duon och det mest kompletta tremannalaget.

Paddling 25 km. Starten går vid Sveriges Niagara, Tännforsen. En 25 km lång enklare forstur på Indalsälven väntar. Delmålet är i Åre by.

Bergslöpning 15 km. (1 250 m uppför 1 150 nedför) Banan går genom Åre by upp på slingrande stigar på Nordeuropas mäktigaste skidfjäll, Åreskutan (1 428 möh) och ner på baksidan till Huså.

Mountainbike 35 km. I Huså väntar den sista etappen. Ännu en gång byter de tävlande disciplin. Banan kommer att gå runt Åreskutan och skifta i karaktär och svårighetsgrad till målet i Åre by.

11 år, det händer mycket på 11 år och det första jag tänker på är sköna möten med härliga personer som berikat mitt liv på många sätt.

Listan är lång och började redan under en skitig rektur på Mountainbike vid Fävikens för elva år sedan. Smutsig från topp till tå, ja ni vet själva hur cyklingen kan vara runt Tjärrtorpet knackade jag på i Fävikens och frågade om bästa stigen tillbaks. På stående fot blev jag inbjuden på färsk nyskjuten hargryta av det uppklädda paret. –Du såg ju så hungrig ut var deras enkla svar.

Andra oförglömliga minnen är med sponsorer/partners som tokskrattandes stått i full storm och försökt sätta upp banderoller på Skuttoppen eller jagat dyra bojar som blåst iväg vid Tännforsen. Eller journalister som man som blivit livslånga vänner med under löpturer runt Skutan, då vi hittade mer kantareller än vad som rymdes i ryggsäckarna.

Utan alla dessa trogna funktionärer som snitslat banan till toppen eller som tappert stått vid vägkorsningar och i ur och skur och hejat fram de tävlande skulle det heller aldrig ha blivit lyckade tävlingar år efter år.

Men det som gjort det största avtrycket är alla de tusentals tävlande som genom årens lopp haft ett mål, en morot med sin träning och kommit mer eller mindre förberedda inför "Den Längsta Dagen" En del har tagit sig vatten över huvudet, rent bokstavigt talat redan i dom första forsarna då säkerhetskanotisterna kryssat som missiler mellan badpojkar/flickor och vattenfyllda kajaker.

Andra har haft ÅEC som en del i sin rehabilitering och valt att bota sin "utbrändhet" med ett konkret mål, att cykla med sin ÅEC kajak på släp från Orust till Åre.

Finnen som sprang över Skuttoppen i våtsockor, hans fötter glömmes jag aldrig eller världsmästare i skidororientering som två år på raken irrade bort sig i dimman på toppen.

Ja otaliga är historierna och många är också minnen från tävlande som hjälp olycksbröder med punkteringshjälp eller en extra energikaka utefter banan.

Ofta har jag stått i mål och haft förmånen att ta emot, gratulera dessa uttrötta, genomsvettiga och leriga personer som med ett stort, men ansträngt leende korsat mållinjen.

Som sagt, mycket har hänt på 11 år. Spalkilometrar har skrivits om Multisport i diverse tidskrifter. Det har startats klubbar, föreningar och överallt dyker nya tävlingar upp. Numera har alla klädlieferantörer speciella lightweight kollektioner, hyllmeter efter hyllmeter i sportaffärerna är fyllda av Multisportskor och många ryggsäckar har ficka för vätskesystem. En utveckling som även gör vardagsmotionären och fjällvandrar till segrare, för vem vill bära på onödig vikt!

För ett par år sedan fördes diskussioner om att Multisport skulle gå med i RF (Riksidrottsförbundet)

Intresset fanns men vi var för spretiga och oorganiserade. Tiderna förändras och likaså Multisport, en idrott som växer för varje år som går. Jag är övertygad om att nu är tiden mogen. Genom ett medlemskap skulle vi kunna få acceptans inom Idrotts-Sverige och resurser på ett helt annat sätt än tidigare.

Vi ses väl i Åre?

Av Erik Ahlström, Åre